

Posudek bakalářské práce

Autor práce: **Tomáš Doležal**
Název práce: **Konstrukce císaře Viléma II. po roce 1989**
Datum obhajoby: ZS 2011/2012

Poslední německý císař Vilém II. patřil již za svého života k velmi kontroverzním evropským panovníkům. Jeho život a vliv na události, které přivedly Německo na pozici světové velmoci zároveň ale i na pokraj kolapsu, fascinovaly historiky již za jeho života a zájem o Viléma druhého v historiografii neustává, jak ukazuje práce Tomáše Doležala, ani ve 21. století.

Tomáš Doležal ve své bakalářské práci „Konstrukce císaře Viléma II po roce 1989“ analyzuje vybranou odbornou literaturu, která byla publikována po konci studené války a jež se rolí císaře zabývá. Doležalova analýza vychází z teoretického základu a dělení historika Wolfganga J. Mommsena a zkoumá, zda toto dělení, jež Mommsen popsal na začátku 90. let minulého století, lze aplikovat i na literaturu doby pozdější.

Práce je logicky členěna – po úvodní kapitole, v níž autor jasně definuje teze své práce, metodologický postup i pramennou základnu, z níž při psaní své práce vycházel, následuje pro práci velmi podstatná analýza kritérií a základní dělení kategorií, jež autor pro svou následnou analýzu jednotlivých publikací použil. Zde autor podrobněji představuje jak základní Mommsenovo dělení (1. Vilém II jako uzurpátor vlády, 2. Vilém II. jako typický monarcha své doby, 3. Vilém II. jako loutka mocenských struktur), tak zvolená kritéria, která bude u vybraných publikací sledovat a interpretovat (Vilémovy předpoklady vládnout, císařův vztah k německým kancléřům a míra viny císaře Viléma II. na rozpoutání 1. světové války). Tato kritéria pak autor dodržuje při své následné analýze šesti klíčových děl o Vilémovi II., která tvoří těžiště práce. V závěru pak autor svou analýzu přehledně shrnuje. Autor konstatuje, že Mommsenovo dělení lze uplatňovat i na novou historiografickou produkci. Zároveň však, vzhledem k posunu metodologických přístupů v rámci tzv. „nových dějin“, které jsou u nových publikací stále častěji využívány, považuje autor za přesnější „vytvoření kategorie tzv. personalizovaných interpretací a systémových interpretací“ (s. 42). Bližší objasnění tohoto posunu společně s podrobnějším zdůvodněním výběru jednotlivých titulů pro analýzu by mělo být součástí ústní obhajoby práce.

Práce je pečlivě zpracovaná a odpovídá nárokům na bakalářskou práci kladeným. Autor prokázal své analytické i interpretační schopnosti a dovednost kriticky se vypořádat s velkým množstvím pramenů, které jsou k tématu k dispozici. Oceňuji i přílohy, v nichž autor rozebírá ústavní zakotvení pozice a pravomocí císaře (Příloha 1) a stručně představuje historiky, jejichž díla o Vilémovi byla předmětem této práce (Příloha 2).

Práci navrhuji hodnotit známkou **výborně**.

PhDr. Monika Březinová

V Praze 20. ledna 2012